

Từ hồ Louise đến đồng băng Columbia

Từ minh Tâm

Lời giới thiệu: *Canadian Rocky Mountains là vùng núi rừng xinh đẹp nằm giữa hai tỉnh bang British Columbia và Alberta thuộc miền tây Canada. Hàng năm có khoảng 6 triệu du khách đến thăm một nơi được Liên Hiệp Quốc công nhận là di sản thiên nhiên thế giới. Trong bốn ngày giữa tháng 8/2008, tác giả đã vượt hơn 1.000 km từ Vancouver tới đây để tận mắt nhìn thấy những hồ nước xinh đẹp, những ngọn núi tuyết phủ quanh năm và thú vị nhất chính là được đặt chân lên băng hà Athabasca thuộc cánh đồng băng Columbia. Bài viết dưới đây trích một phần du ký về chuyến đi đầy thú vị nói trên.*

... Sáng ngày thứ ba của chuyến đi, từ Calgary, chúng tôi theo đường cũ trở lại Banff để đón năm người khách tối qua đã ngủ ở đó rồi tiếp tục chương trình theo xa lộ số 1 tiến về hướng bắc. Khoảng hơn 10 giờ sáng, xe rời xa lộ để chạy theo một đường đèo vừa cong vừa dốc để lên cao dần. Chúng tôi đang đến một hồ trên núi nổi tiếng là viên ngọc của vùng Canada Rocky: đó là hồ Louise.

Hồ Louise – viên kim cương của vùng núi Rocky:

Xe ngừng trước khách sạn tên là The Fairmont Chateau Lake Louise để chúng tôi vào nghỉ ngơi và thăm viếng. Tên khách sạn có chữ Pháp “Chateau” nghĩa là một lâu đài. Đó là chuyện hồi xưa. Ngày nay, khách sạn đã được sửa

chữa thành một kiến trúc to lớn và mới mẻ. Bên trong có cả những cửa hàng thật sang trọng. Khách sạn này là khu có người ở duy nhất tại đây. Diện tích của nó bao gồm toàn bộ phía đông của bờ hồ. Xung quanh và xa hơn khách sạn chỉ có rừng núi.

Chúng tôi có hơn 2 giờ để rong chơi và ăn trưa ở đây. Ai thích thì tham dự tiệc trưa của đoàn du lịch với giá 50 đô la một người. Ai tiết kiệm thì ăn ở cafeteria. Xung quanh khách sạn là một vườn hoa đẹp để dẫn lối ra bờ hồ.

Hồ Louise là một hồ trên núi cao. Cao độ quanh vùng vào khoảng 1.530 mét nên nơi đây tự hào là khu vực có người ở cao nhất Canada. Hồ không lớn lắm nhưng nước hồ đẹp tuyệt vời. Nó có màu xanh nhạt giống như cẩm thạch. Hai bên nam bắc là hai đỉnh núi cao có tuyết phủ. Xa xa về phía tây là băng hà Victoria trắng xoá. Quanh bờ hồ có đường đi bộ để du khách dạo chơi và từ đó có thể nhìn ngắm một

Hồ Louise nước xanh như ngọc

nơi lãng mạn nhất của Canada từ một góc khác.

Bây giờ là gần trưa. Hôm nay nắng đẹp nên nhiều du khách người Âu đã bắt đầu lên đường. Tay cầm gậy, lưng quây ba lô và nước uống, họ đi bộ vào trong núi. Hồ Louise là một nơi rất thích hợp cho những ai thích đi bộ. Có hơn 200 cây số đường núi dành cho những ai ưa thích môn thể thao này. Ai không thích đi bộ thì có thể mướn thuyền để chèo. Lúc này trên hồ cũng có lác đác vài chiếc thuyền nhỏ do hai người chèo vòng quanh. Khung cảnh lúc này thật êm đềm và lãng mạn.

Chúng tôi chụp thật nhiều hình ở đây. Sau đó lại lang thang đi theo đường vòng bờ hồ vào phía trong. Khi nào mệt thì ngồi nghỉ chân trên các băng ghế và ngắm nhìn cảnh thiên nhiên xinh đẹp. Hôm nay là một ngày nhân nhã. Hãy thoải mái đôi chút để tận hưởng một khung cảnh hoàn mỹ hiếm khi có được ...

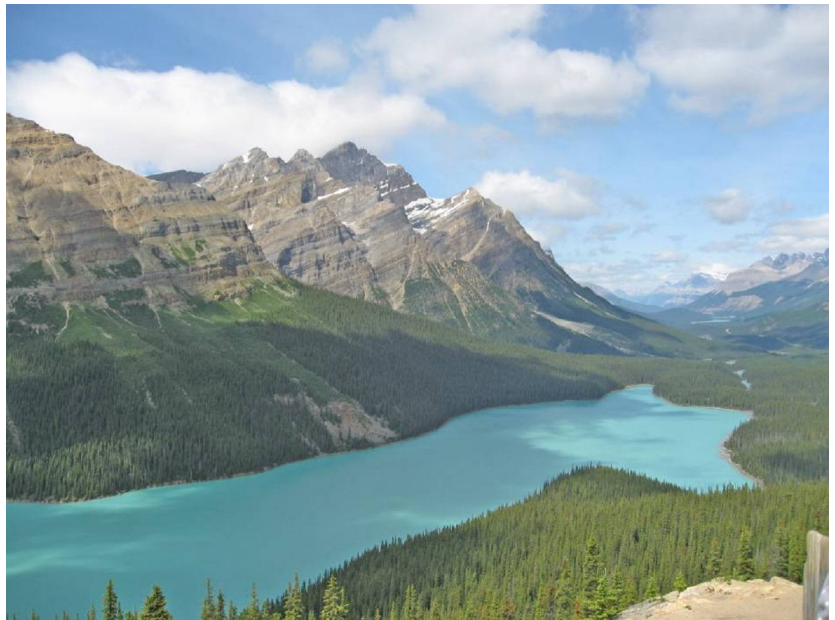
Icefield Parkway - đoạn đường xinh đẹp:

Ăn trưa xong, chúng tôi từ giả hồ Louise xinh đẹp và lên xe đi về phía bắc dọc theo một đoạn đường đẹp nhất của dãy núi Rocky có tên là Icefield Parkway. Cao độ của con đường vào khoảng 1.500-2.000 mét. Đường uốn cong theo sườn núi. Hai bên đường là những đồi thông bạt ngàn. Xa xa là những ngọn núi nhọn hoắt cao trên 3.000 mét. Nhiều ngọn được phủ tuyết quanh năm. Thỉnh thoảng bên đường có một hồ lớn, nước xanh như ngọc. Phong cảnh xinh đẹp và trữ tình giống như ở Thụy Sĩ. Trưa nay trời nắng đẹp làm những vùng tuyết vạn niên trên các hốc núi phản chiếu trắng trẻo. Tôi tự hỏi, tại sao trời nắng như vậy mà tuyết không tan. Chắc là ở trên đó phải lạnh lắm.

Sau hơn một giờ trên đường, chúng tôi ghé vào một bãi đậu xe để du khách xuống thăm một địa điểm du lịch dọc đường là Hồ Peyto.

Hồ Peyto nước xanh như ngọc:

Từ bãi đậu xe, ta hãy theo một đường dốc để xuống địa điểm ngắm cảnh. Đó là một bệ gỗ xây bên sườn đồi và có lan can bảo vệ để du khách có thể ngắm nhìn hồ Peyto từ trên cao chừng 50-60 mét. Hồ dài khoảng 2,8 km, rộng khoảng 0,8 km được bao bọc bởi núi cao và rừng thông ở bốn phía. Canada có hơn 3 triệu hồ, nhưng hồ Peyto luôn luôn là điểm dừng chân thú vị bởi vì nước hồ có một màu xanh tuyệt đẹp. Đó là màu ngọc thạch, xanh và sáng. Trong tiếng Anh đó là màu turquoise. Sở dĩ nước hồ có màu như vậy là khi băng tuyết tan ra, trước khi tới hồ, chúng trôi chảy qua một vùng đất đá có những bột mịn có màu xanh. Những bột màu đá này lơ lửng trong nước làm cho nó có một màu sắc hết sức xinh tươi. Trưa nay trời nắng đẹp càng làm cho phong cảnh thêm thú vị. Tiếc rằng du khách đông quá mà điểm ngắm cảnh lại nhỏ nên chúng tôi khó chụp được một tấm hình cho thật vừa ý.

Hồ Peyto nhìn từ trên cao

Đồng bằng Columbia (Columbia Icefield):

Rời hồ Peyto, chúng tôi tiếp tục lên đường tiến về hướng bắc. Một giờ sau, chúng tôi đã tới công viên quốc gia Jasper. Ở đây, có một địa điểm du lịch đầy thú vị, nơi mà chúng tôi

phải vượt cả ngàn cây số để tới thăm cho được: đó là Đồng Băng Columbia.

Ở dưới chân núi có một trạm đón tiếp và bán vé. Từ đây, du khách có thể thấy băng hà Athabasca xa xa cách đó hơn 1 km. Hai bên băng hà là hai dãy núi cao đầy phủ tuyết trắng. Phong cảnh núi non tuyết phủ nhìn từ đây cũng khá đẹp. Cả đoàn tụ lại để chụp hình kỷ niệm một chuyến đi khó quên lên vùng băng tuyết. Sau đó chúng tôi vào trong nhà để xem triển lãm và chờ hướng dẫn viên Ivan mua vé tua lên băng hà Athabasca thuộc đồng băng Columbia. Giá vé là 37 đô la Canada chưa kể thuế. Ai muốn uống thử nước từ băng tan ra thì mua. Bảo đảm nước này trong trẻo và ngon tuyệt chớ không phải là thứ nước đóng chai mà lại giả hiệu là nước suối như ở dưới đồng băng !

Đúng 3 giờ trưa, chúng tôi lên xe buýt của công ty Brewster Ice Explorer để được chở lên trạm trung chuyển ở lưng chừng núi. Cao độ ở trạm trung chuyển khoảng 2.000 mét. Tới nơi, ông tài xế xe buýt đùa với chúng tôi là: “Mời quý vị xuống xe và .. đi bộ lên điểm ngắm cảnh”.

Thật ra, vừa bước xuống xe là có ngay một xe khác được thiết kế đặc biệt có thể chạy trên băng tuyết gọi là “snowcoach”. Xe được sơn hai màu đỏ và trắng với cờ Canada ở giữa. Xe này giống như xe buýt thường nhưng bánh xe lớn hơn rất nhiều. Mỗi bánh rộng khoảng 1 mét và cao hơn 1,7 mét. Mặt bánh xe có những “gờ” thật lớn để bám vào mặt đường. Bây giờ là mùa hè nên có thể đi xe bánh hơi. Vào mùa đông thì phải đi xe bánh xích mới chạy lên băng hà được (nhưng mùa đông thì không có tua lên băng hà vì rất nguy hiểm).

Xe chạy xuống một đường đất dốc 30 độ rồi bắt đầu leo lên băng hà Athabasca. Người ta làm một con đường trên băng hà để xe có thể chạy chậm chậm lên dốc. Lúc xe chạy trên băng thì chúng tôi cứ tưởng rằng băng hà này đứng yên. Thật ra, nó đang di chuyển. Bởi vậy mới có chữ “hà” có nghĩa là sông. Băng hà là sông băng đó mà. Nhưng độ di chuyển của dòng sông này quá chậm nên ta không cảm nhận được. Mỗi ngày mặt sông chỉ chuyển động có vài chục cm mà thôi. Mặt sông băng cũng không bằng phẳng mà lồi lõm thành

những nếp nhăn do sức ép từ bên trên. Băng tuyết trên băng hà này không trắng mà có lẫn nhiều cát bụi do nó cuốn theo dọc đường. Lúc này giữa trưa, trời nắng nhưng vì ở đây đã lên cao nên nhiệt độ bên ngoài chỉ khoảng 10 độ C. Hai bên đường, nước băng đang tan ra chảy xuống phía dưới. Tôi tự hỏi, nếu băng tan ra như vậy thì chỉ ít lâu nữa băng hà này sẽ tan hết !!! Rồi tôi tự tìm câu trả lời như sau: Thứ nhất băng hà này lớn lắm, sâu tới vài trăm mét, nếu băng có tan thì cũng không được bao nhiêu so với bề dày. Thứ hai ở đây nằm trên cao nên nhiệt độ rất thấp. Vào ban đêm nhiệt độ xuống dưới 0 độ C thì băng sẽ ngừng tan. Thứ ba là vào mùa đông, khi tuyết rơi xuống thì chúng sẽ tích tụ lại thành băng và bổ sung cho số lượng tan ra vào mùa hè. Do đó diện tích và thể tích băng hà có thể thay đổi theo chu kỳ hàng năm nhưng thì bình quân vẫn không thay đổi nhiều. Đó là lý luận, còn thực tế theo sự quan sát của các nhà khoa học, chân của băng hà hiện nay đã ngắn hơn trước đây tới 1,5 km do hiện tượng hâm nóng toàn cầu. Lượng băng mới tạo ra không bù đắp đủ số bị tan ra. Những băng hà ở khắp nơi trên thế giới đều bị thu giảm kích thước. Như băng hà Victoria ở hồ Louise mà tôi đã thấy sáng nay. Trước đây nó lan phủ cả sườn núi, bây giờ chỉ còn phân nửa mà thôi. Do đó, hôm nay chúng tôi có dịp chơi trên băng hà này, chớ không biết vài chục năm nữa, con cái của mình có còn lên đây được hay không, hay là băng đã tan hết mà không có tuyết để bù lại. Hiện tượng hâm nóng toàn cầu quả là đã tới mức báo động !

Đang miên man suy nghĩ thì xe đã lên tới bến.

Bến xe nằm ở khoảng giữa lưng chừng băng hà và cao hơn chân băng hà khoảng 333 mét ở cao độ 2.210 mét. Đó là một nơi khá bằng phẳng để du khách đi dạo loanh quanh và chụp hình kỷ niệm.

Ra khỏi xe, chúng tôi đã đặt chân lên băng hà Athabasca thuộc đồng băng Columbia – Canada !

Chúng tôi đang đứng trên một tảng nước đá vĩ đại, dài 6 km, rộng 1 km và sâu cả trăm mét ! Tảng nước đá này được tạo ra từ băng tuyết rơi xuống hồi 400 năm trước !

Lúc đầu tôi nghĩ rằng, băng tuyết là nước đá nên trơn trượt lắm. Muốn đi trên nước đá thì phải có giày đặc biệt có gai hay có đinh để bám vào. Tôi ngạc nhiên khi thấy ở đây, bề mặt nước đá không trơn trượt chút nào mà khá nhám nên du khách có thể đi dạo trên băng dễ dàng. Dĩ nhiên là băng cũng ướt và có thể té nhưng nếu đi cẩn thận thì cũng an toàn.

Mọi người trong đoàn hân hoan túa ra bốn phía để chụp hình và cười nói thật vui vẻ. Trời nắng nhưng nhiệt độ chỉ khoảng 10 độ C. May nhờ không có gió nên tôi không cảm thấy lạnh lắm. Chúng tôi có thể đi xa chừng 50 mét quanh xe mà thôi, vì đi xa quá thì không bảo đảm an toàn. Nhưng tôi đâu có cần đi xa quá như vậy. Đứng ở đây, nhìn băng tuyết, nhìn những ngọn núi tuyết phủ quanh năm, nhìn lên đỉnh băng hà trắng xoá ở phía trên nơi có độ cao khoảng trên 2.700 mét thì tôi đã thoả mãn lắm rồi. Phong cảnh nơi đây nói đẹp thì không hẳn đẹp. Nhưng cảnh ở đây rất lạ đối với một người sinh ra từ một xứ sở nóng bức quanh năm như tôi. Trước đây tôi không thể nào nghĩ rằng có một ngày nào đó mình có thể đứng giữa một vùng đầy băng tuyết đầy thú vị như hôm nay. Tôi nhớ lại khi còn nhỏ, học môn địa chất lớp đệ ngũ có nói về băng hà. Học cho biết vậy thôi, chứ không bao giờ nghĩ rằng mình có cơ hội tới tận nơi để xem coi một băng hà nó như thế nào. Bây giờ đứng đây, trên băng hà này, tôi có một cảm tưởng rất tự hào vì ít ra trong cuộc đời của mình đã một lần tới một nơi có nói trong sách vở, trong chương trình học tập mà không phải ai cũng có cơ hội làm như vậy.

Thật ra, nơi tôi đứng hiện giờ chỉ là phần ngoại biên của một cánh đồng băng rộng lớn gọi là Columba Icefield. Đồng băng này vĩ đại lắm vì nó rộng khoảng 325 cây số vuông trên cao độ trung bình 3.000 mét so với mặt biển. Bề dày của tầng nước đá vĩ đại này là vào khoảng 365 mét (tương đương chiều cao của tòa nhà Empire State Building). Đây là

đồng băng xa Bắc Cực nhứt về phía nam. Hàng năm có khoảng 7 mét tuyết đổ xuống đồng băng này để sau đó biến thành nước đá bổ sung cho 8 băng hà như Athabasca, Dome, Stutfield ... Đồng băng Comlumbia này là một nơi đặc biệt trên địa cầu: Băng sau khi tan ra sẽ chảy về ba biển khác nhau là: một phần chảy về Bắc Băng Dương, một phần chảy về Đại Tây Dương và phần khác chảy ra Thái Bình Dương. Đây là nơi được Liên Hiệp Quốc công nhận là di sản thiên nhiên thế giới.

Nửa tiếng đồng hồ trôi nhanh. Còi xe được nhấn lên tập hợp cả đoàn để trở về chốn cũ. Mọi người lên xe nhưng hình như ai nấy vẫn còn lưu luyến rất nhiều về một nơi đặc biệt, một vùng đất lạnh mà lạ lùng và không phải ai cũng có cơ hội để đến thăm.

Chúng tôi là những người may mắn đã được đến thăm một nơi kỳ thú. Một nơi mà chúng tôi sẽ nhớ hoài về một chuyến du hành nhiều kỷ niệm và điều gây ấn tượng nhứt chính là chúng tôi đã được đặt chân lên băng hà Athabasca thuộc cánh đồng băng Columbia – Canada ...

(8/2008)

Du khách đang hớn hờ dạo chơi trên băng hà Athabasca.
Xa xa là chiếc xe đặc biệt để di chuyển trên nước đá.